

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Rutschem ve věci

žalobce: **S. V.**
zastoupen JUDr. Petrem Novotným, advokátem
se sídlem Archangelská 1, Praha 10

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. června 2021, č. j.: OAM-131/ZA-
ZA11-K11-2021, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Shora označeným rozhodnutím žalovaného byla žádost žalobce o mezinárodní ochranu posouzena jako nepřipustná podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo podle § 25 písm. i) téhož zákona zastaveno.

II. Obsah žaloby

2. Toto rozhodnutí napadl žalobce v celém rozsahu včas podanou žalobou. V jejím úvodu předestřel, že byl v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany jako jeho účastník zkrácen na svých právech a uvedené rozhodnutí žalovaného napadá v celém rozsahu výroku.
3. V další části žaloby tato obecná konstatování podrobněji rozvedl. Nejprve zopakoval svůj azylový příběh a shrnul údaje, které poskytl žalovanému v průběhu řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Potvrdil, že o těchto skutečnostech již hovořil během své předchozí žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce se bojí návratu do své domovské vlasti - Ukrajiny, a to v důsledku probíhajícího dlouhodobého vnitrostátního ozbrojeného konfliktu. Vyjádřil dále obavu, že v případě návratu do vlasti by byl s vysokou pravděpodobností povolán do armády a následně nasazen do bojových operací, když by tak byl reálně ohrožen na svém životě.
4. Žalobce je přesvědčen, že správní orgán nepostupoval při vydání napadeného rozhodnutí v souladu se zákonem, neboť měl vést meritorní řízení a v jeho rámci posoudit žalobcem prezentované důvody podané žádosti o mezinárodní ochranu. Zejména s ohledem na skutečnost, že vyšly najevo nové, zásadní skutečnosti, jež nebyly předmětem zkoumání v předchozím pravomocně ukončeném řízení. Má za to, že mu svědčí mezinárodní ochrana podle § 12 písm. b) zákona o azylu, případně udělení doplňkové ochrany podle § 14 a zákona o azylu.
5. Žalobce se proto domnívá, že s ohledem na jeho tvrzení a nově zjištěné skutečnosti, byl žalovaným v rámci správního řízení porušen § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. Žalovaný si dále neopatřil dostatečné podklady pro své rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 2 správního řádu.
6. Žalobcem prezentované skutečnosti důvodně svědčí o tom, že v případě návratu do vlasti bude reálně ohrožen na svém životě, a to s ohledem na fakt, že v jeho domovské vlasti na Ukrajině v současné době probíhá dlouhodobý vnitrostátní ozbrojený konflikt, který v poslední době znovu nabírá na intenzitě. Žalobce konečně upozornil i na vojenskou konfrontaci Ukrajiny s Ruskou federací v Azovském moři, jejímž důsledkem je nárůst napětí mezi těmito dvěma zeměmi.
7. Navrhl proto, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
8. Krajský soud pro úplnost doplňuje, že žalobcem bylo rovněž navrženo, aby byl žalobě přiznán odkladný účinek. Krajský soud pouze doplňuje, že této žádosti bylo vyhověno, jak se podává z usnesení nadepsaného soudy ze dne 20. 7. 2021, č. j. 30 Az 5/2021-19.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný nejprve shrnul námitky žalobce, k nimž se vyjádřil následujícím způsobem.
10. K námitce žalobce směřující k nesprávnému posouzení skutkového stavu shrnul, že se situací žalobce dostatečně zabýval a důkladně posoudil všechny skutečnosti, které jím byly uvedeny. Při posuzování opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany vycházel ze spisového materiálu k předchozí žádosti a dále z informací, které shromáždil

k politické a bezpečnostní situaci a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině (upozornil, že konkrétní informace jsou uvedeny na str. 2 napadeného rozhodnutí a jsou součástí správního spisu). Podotkl také, že žalobci byla dne 11. 5. 2021 dána možnost se v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu s podklady pro rozhodnutí seznámit, vyjádřit se k nim, či navrhnout další podklady pro rozhodnutí. Této možnosti však žalobce nevyužil a pro rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany nenavrl žádné další podklady. Proti zdrojům informací získaným správním orgánem a způsobu jejich získání nadto nevyslovil žádné námitky.

11. Žalobce z hlediska posouzení důvodů při podání opakované žádosti o mezinárodní ochranu pouze zopakoval stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty se na Ukrajinu vrátit, tj. obavu z konfliktu na východě Ukrajiny, resp. nuceného narukování do tamních bojů a skutečnost, že je na Ukrajině považován za separatistu. Žalovaný je ovšem toho názoru, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je možno považovat za účelovou, neboť ji žalobce podal 8 měsíců od svého posledního příjezdu do České republiky, a de facto po 12 letech přechodného pobytu na území České republiky, kde pracoval od roku 2006. Upozornil také, že žalobce se opakovaně se vracel do západní části Ukrajiny.
12. Z aktuálních podkladů pro vydání napadeného rozhodnutí, které si žalovaný opatřil, nicméně vyplývá, že na Ukrajině nedošlo od doby, kdy byla meritorně posuzována předchozí žádost žalobce, tedy od března 2018, případně od doby ukončení řízení na příslušném soudu v lednu 2021, k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu, nebo která by svědčila o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu anebo, že by mu hrozila vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Naopak podle vyhlášky Ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, v platném znění, je Ukrajina považována v současné době za tzv. bezpečnou zemi původu, s výjimkou poloostrova Krym a částí Doněcké a Luhanské oblasti, které jsou pod kontrolou proruských separatistů.
13. Žalovaný je toho názoru, že napadené rozhodnutí je zákonné, vycházející z dostatečně zjištěného stavu věci a respektující ustálenou judikaturu. Žalobní argumentace není způsobilá zpochybnit důvodnost rozhodnutí. Pro řízení před soudem odkázal žalovaný také na obsah spisového materiálu shromážděného ve věci a na vydané rozhodnutí. Žalovaný proto v závěru vyjádření navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost.

IV. Jednání soudu

14. Při jednání soudu, dne 9. 11. 2021, setrval žalobce i žalovaný v podstatě na svých dosavadních vyjádřeních a postojích. K dotazu soudu žalobce odvětil, že nemá, co by k přednesu svého zástupce doplnil. Žádná ze stran neměla žádné další návrhy na doplnění dokazování. Zástupce žalobce požadoval, aby nadepsaný soud napadené rozhodnutí zrušil, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Poté vyčíslil náklady řízení. Pověřená pracovnice žalovaného se jich za žalovaného vzdala a navrhovala zamítnutí žaloby.

V. Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

15. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „s. ř. s.“).

16. Krajský soud předesílá, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47).
17. Soud dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu **důvodnou neshledal.**
18. Krajský soud předesílá, že se věci mezinárodní ochrany žalobce zabývá již podruhé. Předcházející rozhodnutí žalovaného ve věcech mezinárodní ochrany bylo předmětem řízení vedeného pod sp. zn. 43 Az 15/2018. V tomto řízení dospěl zdejší soud ve shodě se žalovaným k závěru o nedůvodnosti jeho žaloby a rozsudkem ze dne 9. 10. 2018, č. j. 43 Az 15/2018-38, ji zamítl. Z podnětu kasační stížnosti žalobce se posléze věci zabýval i Nejvyšší správní soud v řízení vedeném pod sp. zn. 3 Azs 399/2019. Kasační stížnost byla Nejvyšším správním soudem odmítnuta pro nepřijatelnost usnesením ze dne 13. 1. 2021, č. j. 3 Azs 399/2019-29.
19. Důvodem „první“ žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla obava žalobce, že je na Ukrajině považován za separatistu, pochází z východu Ukrajiny, a kdyby se do vlasti vrátil, byl by nasazen do bojů v rámci vojenského konfliktu na východě Ukrajiny.
20. Ze správního spisu krajský soud dále naznal, že opakovanou žádost podal žalobce dne 26. 2. 2021. Dne 17. 3. 2021 poskytl další údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Konkrétně sdělil, že je státním příslušníkem Ukrajiny, dorozumí se Rusky a považuje se za Rusa. V cestovním dokladu má sice napsáno, že je Ukrajinec, ale jeho otec je Rus. Žalobce je pravoslavný křesťan. Nebyl a není členem žádné politické strany nebo skupiny a nikdy se politicky neangažoval. Je ženatý, ale se ženou (st. přísl. Ukrajina) spolu nežijí. Má syna (st. přísl. Ukrajina), který s jeho ženou žije na Ukrajině, ve městě Horlivka, kde před odchodem z vlasti žil i žalobce. Žalobce na území České republiky vstoupil dne 21. 3. 2017 a tento rok zde podal i žádost o udělení mezinárodní ochrany. Ta byla ale zamítnuta. Je zdravý a nemá žádné zvláštní zdravotní potřeby. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že je na Ukrajině válka a on má vojenskou povinnost. Vojenskou službu si odsloužil ještě za SSSR a do války nyní nechce. Vláda ovšem bere v nynější době všechny. Nadto je ukrajinská strana považuje za separatisty. V závěru potvrdil, že o těchto skutečnostech hovořil již v průběhu jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
21. Dle § 11a odst. 1 zákona o azylu podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které
- a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a
 - b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.

22. Dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.
23. Dle odst. 2 téže normy je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.
24. Žalovaný dospěl k závěru, že shora předestřené motivy žalobce jsou v podstatě shodné s těmi, které uváděl již v prvním řízení o udělení mezinárodní ochrany. Při nynějším posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany výše jmenovaného vycházel především z jeho výpovědí, rozhodných součástí řízení k předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany č.j. OAM-942/ZA-ZA11-2017 a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Konkrétně vycházel z Informace MZV ČR č. j. 102763-6/2021-LPTP, ze dne 22. 2. 2021, Informace OAMP: Ukrajina – Situace v zemi, ze dne 25. 4. 2020 a z Informace OAMP: Ukrajina – Vnitřně vysídlené osoby, aktuální počty, legislativa, postavení ve společnosti, státní a nestátní asistence, ze dne 20. 4. 2020. Veškeré uvedené informace jsou součástí spisového materiálu k žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany.
25. Žalobci byla dne 11. 5. 2021 dána možnost, aby se seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu. Této možnosti nevyužil.
26. Jak již bylo nastíněno výše, dle ustanovení § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, podal-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1 zákona o azylu.
27. Stěžejní otázkou, kterou musí krajský soud v tomto případě posoudit, tak je, zda skutečnosti uplatňované žalobcem v řízení o jeho opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, lze podřadit pod ustanovení § 11a odst. 1 zákona o azylu. Tedy zda se jedná o nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozích pravomocně skončených řízeních [§ 11a odst. 1 písm. a) zákona o azylu]. Z povahy věci přitom vyplývá, že nové skutečnosti nebo zjištění ve smyslu citovaného ustanovení musí být relevantní z hlediska mezinárodní ochrany, tj. musí svědčit o tom, *„že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a“* [§ 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu]. Novou skutečností může být i podstatná změna celkové situace v zemi původu žadatele o mezinárodní ochranu.
28. V souvislosti s předestřenou právní úpravou, která na posouzení opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany ve věci žalobce dopadá, považuje krajský soud za vhodné úvodem nastínit i některé závěry vyplývající z judikatury Nejvyššího správního soudu (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).
29. Dle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 – 96, v odůvodnění rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost dle § 25 písm. i) zákona o azylu je správní orgán povinen uvést zdůvodněný závěr o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové

skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

30. Ve svém usnesení ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 Azs 57/2017 – 52, Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„opakovanou žádost o mezinárodní ochranu lze věcně posoudit pouze tehdy, uvedl-li žadatel nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Přitom i opakovaná žádost, která formálně neuvádí nové skutečnosti či zjištění pro udělení azylu ani doplňkové ochrany, nemůže být podle názoru rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu považována za žádost shodnou, a tudíž nepřijatelnou, jestliže se od předcházejícího pravomocného rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany zásadním způsobem změnila situace v zemi původu a tato změna by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“*
31. Za vhodné považuje krajský soud připomenout snad i závěry Nejvyššího správního soudu prezentované v jeho rozsudku ze dne 23. 9. 2009, č. j. 1 Azs 43/2009 – 66, kdy konstatoval, že *„[p]ro posouzení otázky, zda se v daném případě skutečně jedná o novou skutečnost, je podstatné především srovnání důvodů obou stěžovatelských žádostí,“* a odkázal rovněž na závěry svého rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 – 65, dle nichž *„ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu představuje jistý filtr, jehož prostřednictvím je možné propustit do dalšího opakovaného řízení o udělení mezinárodní ochrany již jednou rozhodnutou věc. Jedná se přitom o výjimku, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté, tzv. res iudicata, resp. v daném případě res administrata. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění obou uvedených podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu nové žádosti, jež může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí [...].“*
32. Z obsahu správního spisu krajský soud ověřil, že pokud jde o první žalobcovu žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany, je azylový příběh žalobce, který předestřel žalovaný ve vyjádření k žalobě (viz shora) přesný a pravdivý. Žalobce v průběhu správního řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl jako hlavní důvod pro její podání to, že je na Ukrajině považován za separatistu, že je z východu země a kdyby se tam vrátil, dostal by zbraň a šel by válčit. Na základě těchto tvrzení ovšem žalovaný nevyhodnotil, že by žalobci svědčily důvody pro udělení azylu ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu, nebo že by mu v zemi původu hrozila vážná újma ve smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu. Bylo poukazováno i na to, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany až 8 měsíců od svého posledního příjezdu do České republiky a také poté, co již na tomto území po dobu 12 let pobýval (od roku 2006 pracoval v různých oblastech České republiky a vždy se vracel do západní části Ukrajiny). Žalovaný se zabýval i otázkou vnitřního přesídlení žalobce. Dlužno podotknout, že závěry žalovaného byly následně potvrzeny i zdejším krajským soudem a usnesením Nejvyššího správního soudu, jak bylo zdejším soudem předestřeno shora.

33. Stejně tak pokud jde o druhou, nyní projednávanou, žádost žalobce o poskytnutí mezinárodní ochrany ze dne 26. 2. 2021, je nutno dát žalovanému za pravdu v tom, že jako jediné důvody pro její podání žalobce uvedl konflikt na východě Ukrajiny a možnost jeho nuceného narukování do tamních bojů. Rovněž zopakoval, že je na Ukrajině považován za separatistu. Žalovaný do spisového materiálu zařadil zcela aktuální informace o zemi původu žalobce, které osvědčují, že žalobci povinná vojenská služba nehrozí. „*Základní vojenská služba je na Ukrajině povinná. Zákon stanoví odvodní věk mezi 18 až 27 lety pro zdravotně způsobilé muže, kteří nemají právo na odklad nebo osvobození od odvodu na základní vojenskou službu.*“ (viz Informace OAMP: Ukrajina – Situace v zemi, ze dne 25. 4. 2020). V roce 2020 byl věk povolávaných stanoven od 18 do 27 let. Kromě toho existuje na Ukrajině možnost civilní/alternativní služby, která je obvykle vykonávána v nemocnicích (zdroj tamtéž).
34. Pokud žalovaný vyhodnotil tyto žalobcem udávané důvody (jeho opakované žádosti o mezinárodní ochranu) jako zcela irelevantní z hlediska možného udělení azylu nebo doplňkové ochrany, které současně nemohou vést k opakovanému meritornímu posouzení žalobcovy žádosti, nemůže krajský soud jinak, než se s takovým závěrem plně ztotožnit. Tyto skutečnosti opravdu nemohou být způsobilé svědčit o tom, že by žalobce mohl být ve své vlasti pronásledován z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že by mu hrozila vážná újma dle § 14a téhož zákona.
35. Žalovaný se také v souladu se shora uvedenými judikatorními závěry neopomněl zabývat tím, zda nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Ze správního spisu je zřejmé, že za tím účelem shromáždil dostatek podkladů, které soud citoval výše.
36. Z nich plyne, že v zemi původu žalobce nedošlo od doby, kdy byla meritorně posuzována jeho předchozí žádost, tedy od března 2018, ani od chvíle, kdy věc žalobce projednával nadepsaný soud (leden 2021) ke změně, která by představovala skutečnost ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Tyto podklady jsou aktuální i v současnosti. Dlužno dodat, že Ukrajina je aktuálně dle vyhlášky Ministerstva vnitra České republiky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, v platném znění, považována, s výjimkou poloostrova Krym a části Doněcké a Luhanské oblasti pod kontrolou proruských separatistů, za tzv. bezpečnou zemi původu.
37. Pokud žalobce žalovanému naopak vytýkal, že v tomto směru nezjistil dostatečně skutkový stav věci, nemohlo ujít pozornosti krajského soudu, že on sám nebyl v projednávané věci nijak aktivní. Nejen, že se s podklady pro vydání předmětného rozhodnutí osobně neseznámil, ale nijak se ani nesnažil prokázat, že mu udělení mezinárodní ochrany svědčí. Krajskému soudu bylo proto s podivem, že ačkoliv žalobce trval na veřejném projednání věci a soud tedy očekával, že to je proto, že ve věci předešlé v žalobě avizované zásadní nové skutečnosti vztahující se k projednávané věci, nedoložil či netvrdil žádné nové informace. Zejména jeho právní zástupce neprojevil v průběhu řízení před krajským žádnou aktivitu, která by žalobci mohla jakkoliv pomoci. Dokonce sám uznal, že všechny skutečnosti, které nyní tvrdí, jsou shodného charakteru jako ty, které byly uplatněny v případě žádosti minulé, která byla ovšem neúspěšná. A to za situace, kdy jedna ze žalobních námitek avizovala naprosto zásadní zvrat událostí ve vztahu k azylovému příběhu žalobce. Nebylo však předešlé nic, co by krajský soud mohl v tomto směru vzít v potaz. Krajský soud proto nemohl jinak, než

konstatovat, že žalovaný postupoval v souladu se zákonem, pokud neshledal důvody pro opakované meritorní posuzování žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Ve shodě s ním také krajský soud uzavírá, že žalobce neuvedl žádnou novu skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů odchodu žalobce z vlasti a obav z návratu do ní.

38. V souladu s § 10a písm. e) zákona o azylu tedy žalovaný posoudil správně opakovanou žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany z 26. 2. 2021 jako nepřípustnou a řízení o ní dle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.
39. Žalobou napadené rozhodnutí tedy bylo vydáno v souladu se zákonem, proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
40. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl, tohoto svého práva se však při jednání soudu výslovně vzdal.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 9. listopadu 2021

JUDr. Jan Rutsch v. r.
samosoudce